Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ **ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ**

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ μὲ μιὰ νευρικὴ κίνησι, ἔσαξε τὸ καπέλλο της κι' ἄρχισε νὰ βαδίζῃ βιαστικὰ πρὸς τὴ βρύση.

Ὁ Χάρρυ, τὴν εἶδε νὰ περνᾶ ἀπὸ μπροστά του κι' ἀφοῦ τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ ὡς δέκα βήματα, βγῆκε ἀπ' τὴν κρύπτη του καὶ τὴν πῆρε ξοπίσω.

Ἔτσι προχώρησαν ἀρκετά. Ἄξαφνα ὅμως ἡ Μπέτση γύρισε ἀπότομα πίσω κι' εἶδε τὸν ἀστυνομικό, ποὺ δὲν πρόφτασε νὰ πέση καταγῆς. Ἔτσι ὅμως κακοντυμένος, καθὼς ἦταν ὁ Χάρρυ, τὸν πέρασε γιὰ ἐφημεριδοπώλη κι' ἐξακολούθησε πάλι τὸ δρόμο της ἡσυχη, χωρὶς νὰ γυρίσῃ ξανὰ νὰ ἰδῆ μήπως τὴν παρακολουθεῖ κανείς.

* * *

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μεταμφιεσμένος σὲ ναύτη, πῆγε σὲ λίγο καὶ χτύπησε τὴν ἐξώπορτα τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Πῶλσεν, μέσα στὸ ὁποῖο εἶδε νὰ μπαίνῃ τὴν κ. Ἀραβέλλα Ἀμπερδήν.

—Διάβολε! ἄρχισε νὰ τραυλίζῃ ὁ ναύτης μας, προσποιούμενος τὸν μεθυσμένο, μόλις τοῦ ἄνοιξαν. Αὐτὸ τὸ πιοτὸ κάνει στουπὶ κι' ἕνα μεθύστακα ναυτικό, σὰν κι' ἐμένα! Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου! Χά! Χά! Χά!... Ἔχει γοῦστο, ναι, ἔχει γοῦστο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, παλληκάρι μου! Γιὰ σκέψου!... Νὰ χοροπηδᾶς ἡ γῆς κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου!...

—Τί θέλεις, ναύτη, τέτοιαν ὥρα; τὸν ρώτησε ἀπότομα ὁ θυρωρός. Ἂν ἔχης ὄρεξι μόνο γιὰ κουβέντα, κόβε γρήγορα!.. Εἶν' ἀργὰ κι' εἴμαστε κουρασμένοι.

—Χά! Χά! Χά! Τί θέλω, παλληκάρι μου, ρωτᾶς; Νά, πρῶτα-πρῶτα, λεφτά! Πάρε λεφτά! Πάρε ὅσο βαστάει ἡ ψυχή σου καὶ δῶσε μου ἕνα κρεββάτι γι' ἀπόψε!

—Μά... τότε, περάστε!.. Περάστε... εἶπε ὁ θυρωρός, τσεπώνοντας μερικὰ σελίνια ποὺ τοῦ ἔχωσε στὴ φούχτα ὁ ναύτης μας.

Καὶ συγχρόνως τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ ναύτης μας μπῆκε μέσα τρικλίζοντας κι' ἀκολούθησε τὸ θυρωρό, ὁ ὁποῖος τὸν ὡδήγησε μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος. Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα σ' αὐτό, ὁ ναύτης μας φώναξε:

—Εἶσαι καλά, φιλαράκο; Ἐδῶ μέσα θὲς νὰ μὲ κοιμήσης; Ὤ! Ὤ! Ἕνας ναύτης τοῦ «Καναδᾶ» δὲν κοιμᾶται ποτὲ μέσα σὲ μιὰ τέτοια τρύπα! Θέλω μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ νὰ ἀερίζεται καλά!

—Τότε νὰ σᾶς βάλω στὸ ἀπάνω πάτωμα, εἶπε ὁ θυρωρός, ἀλλ' ἂν σπάσετε τίποτε, θὰ τὸ πληρώσετε. Σᾶς τὸ λέω ἀπὸ τώρα γιὰ νὰ μαστε ἐξηγημένοι!

—Αὐτὸ νὰ λέγεται! ἐτραύλισε ὁ ναύτης μας. Θὰ πληρώσω ὅ,τι σπάσω! Ἔχουμε παράδες!... Ἄκου πῶς κουδουνίζουν;

Κι' ἀφοῦ κουδούνισε μέσα στὶς τσέπες του τὰ χρυσᾶ νομίσματά του, ὁ ναύτης μας πρόσθεσε:

—Τρία χρονάκια ταξείδευα μὲ τὸν «Καναδᾶ». Κέρδισα ἀρκετά, κοπίασα ἀρκετὰ καὶ τώρα πρέπει νὰ ζήσω!

Κι' ἔβγαλε δυὸ ἀκόμα σελίνια καὶ τἄδωσε στὸν θυρωρό, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ τὸν ὁδηγήση σ' ἕνα κομψὸ ἐπιπλωμένο καὶ ἄνετο δωμάτιο τοῦ δευτέρου πατώματος.

—Τί ὥρα θέλετε νὰ σᾶς ξυπνήσω αὔριο; ρώτησε ὁ θυρωρὸς τὸ ναύτη, ἀφοῦ τακτοποίησε λίγο τὸ κρεββάτι.

—Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρη! τοῦ φώναξε ὁ ναύτης, ἂν νομίζης πὼς ἔχω ἀνάγκη νὰ μὲ ξυπνήσης! Ὅταν ὁ ἥλιος μὲ χτυπήση κατακέφαλα, θὰ ξυπνήσω μόνος μου!

—Ἔ, τότε, καληνύχτα! εἶπε ὁ θυρωρός.

Κι' ἔφυγε, κλείνοντας τὴν πόρτα ἀπ' ἔξω.

Τότε ὁ ναύτης μας ἔβγαλε ἀμέσως τὰ παπούτσια του καὶ πῆγε κι' ἔβαλε τὸ σύρτη στὴν πόρτα.

—Ὑπέροχα! Θαυμάσια! Ἔξοχα! ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ ὁ Σέρλοκ Χόλμς, κατευχαριστημένος. Λὲς καὶ μὲ βοηθάει ὁ ἴδιος ὁ διάβολος!... Εἶμαι στὸ μεσαῖο ἀπ' τὰ τρία μεγάλα δωμάτια, ποὺ βλέπουν πρὸς τὸ δρόμο. Ἑπομένως, σ' ἕνα ἀπ' τὰ πλαγινὰ δωμάτια βρίσκεται ἀσφαλῶς ἡ κ. Ἀραβέλλα. Θὰ βεβαιωθῶ ἀμέσως γι' αὐτό!

Κι' ἀφοῦ ἔσβυσε τὴ λάμπα, ἄναψε τὸ κλεφτοφάναρό του κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη τοὺς τοίχους, ποὺ ἦσαν ξύλινοι κι' εἶχαν ποῦ καὶ ποῦ χαραματιές, ἀπ' τὶς ὁποῖες περνοῦσε φῶς.

—Καὶ τὰ δυὸ δωμάτια εἶνε νοικιασμένα, μουρμούρισε ὁ Χόλμς, καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὰ νοικιάσανε δὲν ἔπεσε ἀκόμα νὰ κοιμηθῆ. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, τέλος πάντων, σὲ ποιὸ ἀπ' τὰ δυὸ δωμάτια βρίσκεται ἡ κ. Ἀραβέλλα.

Καί, ἀκροπατῶντας, πλησίασε στὸν ἀριστερὸ τοῖχο καὶ κόλλησε τὸ μάτι του σὲ μιὰ χαραμάδα.

—Τζίφος! ψιθύρισε σὲ λίγο. Κάποιος γέρος ταξειδιώτης, ἔμπορος, περαστικὸς ἀπ' τὸ Λονδῖνο ἴσως, ξεφυλλίζει τὸ σημειωματάριό του.. Ἂς πᾶμε στὸν ἄλλο τοῖχο.

Τοῦ ἄλλου τοίχου ἡ χαραμάδες ἦσαν μικρὲς καὶ δὲν μποροῦσε ὁ Χόλμς νὰ καλοκυττάξη μέσα ὀτὸ πλαγινὸ δωμάτιο. Γι' αὐτό, ἔβγαλε μέσα ἀπ' τὴ μικρὴ πέτσινη ἐργαλειοθήκη του ἕνα μικρότατο κοφτερὸ σκαρπέλο κι' ἄρχισε μὲ μεγάλη προσοχή, σιγὰ-σιγὰ κι' ἐντελῶς ἀθόρυβα, ν' ἀνοίγη περισσότερο μιὰ στενὴ χαραμάδα.

Ἔσκυψε κατόπιν, κύτταξε ἀπ' τὴ χαραμάδα κι' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο ἔλαμψε στὸ πρόσωπό του. Εἶδε τὴν κ. Ἀραβέλλα Ἀμπερδήν, νὰ κάθεται σ' ἕναν καναπέ, πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ τραπέζι, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο.

Ἡ κ. Ἀραβέλλα φαινόταν σκεφτικὴ κι' ἀνήσυχη· Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ μάλιστα προσήλωνε τὰ βλέμματά της ἀπάνω στὴν πόρτα τοῦ δωματίου της. Καὶ τότε τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι τρόμου καὶ πυρετώδους ἀναμονῆς.

Πέρασαν λίγες στιγμὲς ἀκόμα κι' ὁ Σέρλοκ Χόλμς εἶδε ἄξαφνα τὴν κ. Ἀραβέλλα νὰ ξεκουμπώνη νευρικὰ τὸ στηθόδεσμο της, νὰ βγάζη μέσα ἀπ' αὐτὸν μερικὰ χαρτονομίσματα, νὰ τὰ μετρᾶ βιαστικὰ κι' ἔπειτα νὰ τὰ ξανακρύβη, ἀναστενάζοντας βαθειὰ καὶ κυττάζοντας μὲ ἀγωνία πρὸς τὴν πόρτα.

—Ἀ!... Εἶνε σπουδαῖο αὐτό! ψιθύρισε ὁ Χόλμς. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε θῦμα ἐκβιασμοῦ!... Πρέπει νὰ ἐνεργήσω συνεπῶς, χωρὶς χρονοτριβή.

Ἔβαλε ἀμέσως τότε τὰ παπούτσια του, βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ πῆγε καὶ χτύπησε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, μέσα στὸ ὁποῖο περίμενε ἡ κ. Ἀμπερδήν.

Ἐλαφρὰ βήματα ἀκούστηκαν μέσα ἀπ' τὸ δωμάτιο καὶ συγχρόνως μιὰ τρεμάμενη φωνὴ ψιθύρισε:

—Ἐσὺ εἶσαι;

—Ἄνοιξε! ψιθύρισε ὁ Σέρλοκ Χόλμς μὲ ὑπόκωφη καὶ ἀλλοιωμένη φωνή.

Ἡ κ. Ἀραβέλλα ἦταν τόσο ταραγμένη, ὥστε γελάστηκε. Τράβηξε τὸ σύρτη καὶ μισοάνοιξε τὴν πόρτα. Αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο ἄνοιγμα ὅμως ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ γλυστρήση σὰν χέλι ὁ ναύτης μας, μέσα στὸ δωμάτιο.

—Μὴν τρομάζετε, κ. Ἀραβέλλα! Ἔρχομαι νὰ σᾶς βοηθήσω, σὰν φίλος! εἶπε ἀμέσως ὁ Χόλμς στὴν κατατρομαγμένη νεαρὴ κυρία.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀσφάλισε μὲ τὸ σύρτη.

Ἡ κ. Ἀμπερδήν, στὸ μεταξὺ αὐτό, εἶχε κάνει δυὸ βήματα πρὸς τὰ πίσω κι' εἶχε βγάλει μέσα ἀπὸ τὴ τσάντα της ἕνα μικρὸ περίστροφο. Ἔτσι, μόλις γύρισε ὁ Χόλμς πρὸς τὸ μέρος της, τὴν εἶδε νὰ τὸν σκοπεύη.

—Τί θέλετε, ναύτη; τοῦ εἶπε μ' ὀργὴ ἡ κ. Ἀμπερδήν. Ἕνα βῆμα ἂν κάνετε, σᾶς κοίω τὰ μυαλά!... Ξέρω νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωή μου!

Βλέποντας ὅμως τὸ ναύτη νὰ τὴν κυττάζη χωρὶς κανένα φόβο κατάματα, μὲ βλέμμα περήφανο, κλονίστηκε.

—Ὤ! Θεέ μου! τραύλισε, ἀναστενάζοντας. Ἂς μποροῦσα νὰ μὴν πατήσω ΠΟΤΕ ΠΕΙΑ στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό!...

Ἡ λέξεις «ΠΟΤΕ ΠΕΙΑ», προξένησαν ἰδιαίτερη ἐντύπωσι στὸν Σέρλοκ Χόλμς. Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς κ. Ἀραβέλλας ἦσαν γι' αὐτὸν μιὰ ἀδιάσειστη ἀπόδειξι, ὅτι ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα εἶχε πολλὲς φορὲς ἀναγκασθῆ νὰ συναντήση τὸν ἐκβιαστή της μέσα στὸ ξενοδοχεῖο Πῶλσεν. Κι' ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἔσπρωξε τὸν διάσημο ἀστυνομικὸ νὰ παίξη τὸ ρόλο του ὅσο ἐπιτρεπόταν πιὸ ἀνοιχτά.

—Κυρία, εἶπε, δὲν εἶμαι ναύτης! Εἶμαι ἀστυνομικὸς κι' ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς προστατεύσω!

—Ἀστυνομικός! ἄφησε μιὰ πνιγμένη φωνὴ ἡ κ. Ἀραβέλλα, κατεβάζοντας τὸ ρεβόλβερ. Ἀστυνομικός!... Κι' ἤρθατε νὰ μὲ προστατεύσετε;... Μὰ ἀπὸ ποιόν;...

—Ἀπ' τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο περιμένετε!

—Ἀ!.. Ξέρετε λοιπόν...

—Ναί! Ξέρω ὅτι ἔχετε ραντεβοῦ μ' ἕναν ἄνθρωπο, στὸν ὁποῖο θὰ δώσετε χρήματα!... Ξέρω ὅτι ἤρθατε ἐδῶ παρὰ τὴν θέλησί σας, ἐκτελῶντας τὴν θέλησι τοῦ ἐκβιαστοῦ σας!

—Ὥστε τὰ ξέρετε ὅλα! ψιθύρισε, κλονιζομένη ἡ κ. Ἀραβέλλα. Ὤ!... Εἶμαι χαμένη!

(Ἀκολουθεῖ)